

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Carrer de Corró, 162

Del moment actual

Arreu d'Espanya s'han experimentat les derivacions del moviment revolucionari que tingué son origen a la ciutat de Jaca. El Govern Berenguer, que en caure la Dictadura va pendre la responsabilitat de conduir el país vers la normalitat, ha passat dies de prova dura; Els dirigents de la política espanyola no viuen la realitat que sent el poble; i perquè no la viuen, van de tomb en tomb i d'equivocació en equivocació. Per aquest motiu, Espanya ha sentit suara la revolució més intensa i important que ha tingut en el mig segle darrer.

La guerra europea de 1914 deixà en tots els països civilitzats un llevat evolutiu. La manera d'ésser dels homes d'abans d'aquell cataclisme i la dels que vénen després, és totalment diferent; i les nacions que no ho reconeguin de bon grat hauran d'admetre-ho per la força dels fets.

Espanya ha tingut moments en que semblava haver experimentat en cap aliè; hom creia que li servirien d'escarment els sofriments dels països bel·ligerants; més, de cop i volta hem vist com tornavem a *las andadas*. I és que el nostre poble no té pols. Viu el millor dels mons i constantment *somnia truites*. Ara bé; vulguin o no els governants i els governats, la nació espanyola, i amb ella tots nosaltres, haurem d'emmotllar-nos a les variacions naturals dels pobles cultes per a seguir el ritme de la vida. El contrari d'això, és tant com morir.

En aqueixes consideracions que venim exposant, hom pot trobar el motiu primer i principal del moviment revolucionari de l'altra setmana. Arreu de les ciutats, dels pobles i llogarrets que integren la nació espanyola, se sent un malestar que aclapara. Els ciutadans no viuen bé ni la vida material ni menys aquella que satisfà les inquietuds de l'esperit. Aquest mateix malestar va motivar, en part, l'adveniment de la primera Dictadura; i, si no l'adveniment, al menys va donar lloc a que la majoria del del país l'acceptés com a mitjà o vehicle que ens havia de portar pels bons camins. Res més equivocacat. Les dictadures, no poden jamai fer la felicitat dels pobles que les suporten. A la llarga acaben violentament.

A la caiguda del govern dels generals Primo de Rivera-Martínez Anido, el poble esperava l'adveniment d'unes llibertats que l'equiparessin als pobles euro-

peus. Per aquesta causa es concedí un marge de crèdit al govern Berenguer. Però el temps passa. Les promeses de normalitat de que tant parlava el govern, no s'han vist ni es veuen per enlloc. Promeses i més promeses de procediments liberals de govern,

La debilitat d'un govern com el que presideix el Comte de Xauen, és altre símptoma de la descomposició interna de l'Estat espanyol; i el poble, cansat de tantes promeses i tan poques realitats, s'ha llançat qui sap amb quines esperances ni a conseqüència de quines promeses. Això és tot. L'extensió del moviment i la quasi generalitat de vagues a les poblacions industrials, ha hagut de fer pensar als governants que hi havia una preparació sèria i força ben articulada. I quan un moviment revolucionari té aquestes característiques, cal pensar molt i molt bé quines mides de govern són precises emprar, per tal de no arribar a això que tots lamentariem.

La situació política d'Espanya ha de variar. forçosament. Els trastorns polítics hauran d'ésser imminents si hom

vol satisfer la gran majoria del país. Cal que els ministres responsables meditin i reflexionin sense deixar-se il·lusionar pels cants de sirena de «La Veu de Catalunya» i «El Debate». Aquests periòdics i els seus homes representatius, amb En Cambó, Lacierva i Gabriel Maura, emprarien ara procediments inquisitorials. No participem d'aquestes opinions conservadores i trogodítiques; ans bé, voldriem per a la nació un marge de llibertat sentida i ben entesa que dongués lloc a que el vertader poble expressés el seu pensament polític amb absoluta sinceritat.

Tot quant no sigui la manifestació sincera de l'opinió popular ens ha de conduir, indiscutiblement, a continuar escrivint planes d'història d'Espanya semblants a les darrerament viscudes, I que no vulguin, després, culpar el poble. La responsabilitat primera serà dels governants responsables.

Revisat per la prèvia censura

llenguatge vulgar, no eren sino els gemecs dels quatre aspirants a empleat municipal corejats amb la força del gargamelló de la Coblade l'Odi, que ahir s'oferien al cap provincial d'Unió Patriòtica i avui, per a anorrear «els que serviren la Dictadura», s'arroseguen al servei de la Dictadura que pateix Espanya.

«El quitate tú para ponerme yo» es el que priva en el moment actual als pobles de Catalunya; i, per a donar-li més color, fins i tot es practica en espanyol.

ZETA

“Quitate tú...”

Aquest adagi castellà ve com l'anell al dit en aplicar-lo a les lluites esdevingudes en les darreres èpoques en el nostre poble.

«A Ca la Ciutat es malbaraten els cabals!». «Quin luxe d'empleats!». «Quins pressupostos municipals!». I, «quines càrregues per al contribuent!...»

Ja havem presenciat el daltabaix; els renovadors ja usdefruitien el govern de la ciutat; la Dictadura ha aconseguit el miracle, i els menys, els que jamai oblidrien la confiança del poble mitjansant el sufragi, són els guardadors dels seus interessos i els encarregats de rectificar passats errors i posar les coses en ordre, sempre en benefici del que paga.

Empleomania!.. Mania contra l'empleat... per a substituir-lo per altre.

Rebaixa en el pressupost de cultura!.. Acaabar amb la disbauxa econòmica que representen les despeses en el Col·legi de Segona Ensenyança!..

Això és un dir; perquè la xifra global es manté en el pressupost per a 1931; com es manté latent l'oposició a la persona del seu Director, lògicament per a substituir-lo per altre que sia *persona grata*.

Defensa dels industrials!.. Supressió d'uns pocs arbitris que mai no s'havien fet efectius sino com a via d'assaig, i que impliquen tots junts una xifra irrisòria, ja que la rebaixa global del pressupost per a 1931 recentment aprovat no creiem que ofereixi cap novetat digna d'esment, ni és cap variant del que motivà la protesta del poble i l'*avalancha* de que ens parlava el Místic de Loyola i que, traduïda al

Acte de solidaritat

En la recent assemblea del Secretariat local de la província de Barcelona va tenir lloc l'elecció de càrrecs de vocal. Després de sustentarse el criteri de que haurien d'ésser els designats secretaris de segona categoria, per tal de fer palesa la solidaritat dels reunits amb el secretari de Granollers, don Claudi de Boè i Bigas, víctima del cacicat que impera en aquest Ajuntament, per aclamació el nostre amic va ésser elegit vocal de la Junta de govern del Col·legi.

No vol significar, això, rectificació del general sentir de l'Assemblea, sino que és la més decidida exteriorització d'un lloable sentiment de bona companyonia.

El president del Col·legi, actual secretari de l'Ajuntament de Barcelona, va oferir al senyor Boè el més decidit concurs de la Junta fins a aconseguir que sigui reparada la greu injustícia de que se l'ha fet objecte.